

“Сьогодні під фонограму співають усі”

Керівник легендарної “Смерічки” Левко Дутківський — про дружбу з Івасюком, танці Зінкевича і “сватання” Ротару

Цей ансамбль, який називали “українськими “Бітлз”, був свого часу кузницею кадрів української естради. Через нього пройшли Василь Зінкевич, Назарій Яремчук, Павло Дворський, Іво Бобул... Зі “Смерічкою” співпрацював Володимир Івасюк (тоді ще звичайний студент), а до її лав мріяла потрапити Софія Ротару (тоді ще нікому не відома співачка). Керував цим новаторським колективом Левко Дутківський.

Цими днями композиторів, який на багато років задав напрямок розвитку української естради, виповнилось 70 літ. І він усе ще живе в Чернівцях, хоча давно міг би переїхати до Києва...

— Ніяких застіль з нагоди ювілею я не влаштував, — каже “Експресові” народний артист України. — По-перше, нині піст, по-друге, не люблю днів народження. Сумно стає, як іноді подивишся на ті святкування: з нещирими привітаннями, столами, що вгинаються від спиртного, і ювіляром на “троні”, до якого підносять дари... Усі ці “понти” не для мене. *(Усміхається).* До речі, Івасюк також не любив відзначати уродини.

— **А як ви познайомились з майбутнім автором “Червоної руги”?**

— Одного разу він прийшов у нашу студію — попросити дозволу виконувати мою пісню “Бажання”. Івасюк вчився тоді у медінституті, а вечорами співав на танцях у Будинку офіцерів. Звичайно, я дав згоду. Ось так ми і познайомились. Потім Володя часто приходив до мене радитись з різних питань, і навіть першому показав “Червону ругу” та “Водограй”. Пригадую, сказав тоді: “Ось видам ці дві пісні — і все, більше писати не буду. Бо треба або “гризти” науку, або займатись музикою”. *(Усміхається).*

Цікаво, що Івасюк мав дуже хороші вокальні дані та міг би стати солістом “Смерічки”. Причому був би сильніший і за Назарія Яремчука, і, тим більше, за Василя Зінкевича. Якось навіть виникла така ситуація: на телебаченні треба було записати мою пісню “Сніжинки падають”. Спочатку Зінкевич поставився до цього легковажно (“та що я не заспіваю?!”), поїхав собі додому, а коли згодом повернувся, я послухав — ого, приїхали! Місяць я ставив йому голос, але... Результат редакторів не сподобався: ну ніяк у Василя не виходило те, що треба було!

Ось тоді я звернувся до Івасюка — мовляв, виручай! Він одразу погодився, приїхав на телебачення і за якихось три дублі все заспівав. *(Усміхається).* Тоді Василя, який ходив по коридору і щось там мугикав, заїв гонор (це ж треба було стільки готуватись, а прийшов якийсь хлопець і його обставив!), тож він попросив про ще один дубль. І якщо Івасюк заспівав професійніше, але академічно, то Зінкевич — ніжніше. Тому, порадившись із режисером, ми спинились на останньому варіанті. *(Усміхається).*

— **Це правда, що Зінкевич, перш ніж потрапити до вас, був... танцюристом?**

— Так, він очолював танцювальний колектив і навіть отримував зарплату. Тоді Зінкевич часто повторював: “Навіщо ти в це мене вплутав? Для чого мені той спів?!” *(Сміється).* Він справді дуже не хотів співати. Мені довелось вкласти у Василя не тільки чимало часу — іноді я працював з ним до четвертої ночі,

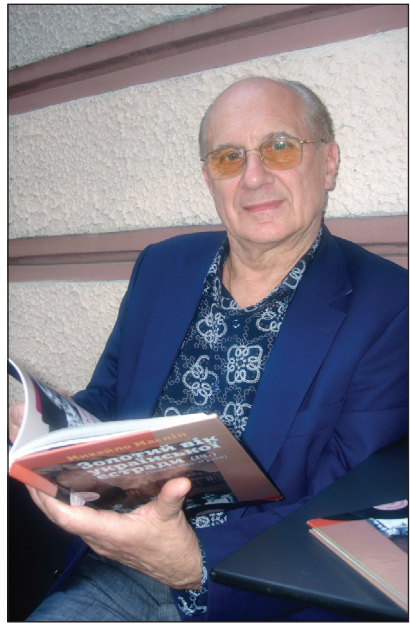

Фото Михайла МАСПІЯ

але й здоров'я. Правда, треба віддати належне: Зінкевич дуже працелюбний. І все, чого досяг, він завдячує лише праці... Знаєте, для багатьох його знайомих стало дивною, що Василь раптом заспівав. *(Усміхається).*

— **Кажуть, якби не ви, то ще один знаменитий ваш вихованець — Назарій Яремчук — став би водієм, а не співаком?**

— Думаю, що так. *(Сміється).* Він тоді збирався в армію і проходив курси водіїв, які працювали при нашому Будинку культури. Одного разу Василь Зінкевич привів на репетицію Назарія Яремчука й каже: “От, Левко, послухай цього хлопця”. Я попросив новачка заспівати одну пісню. Як зараз пам'ятаю, це була “Кохана” Ігоря Поклада. Він заспівав, і я побачив, що той має добрі вокальні задатки, чисто ін-

тонує, плюс — симпатичний, що для співака також дуже важливо. Одне слово, хороший матеріал для роботи. Так у “Смерічці” з'явився ще один соліст. Звичайно, він не одразу співав ідеально, але з часом по-

вноцінно розкрився у нашому колективі.

— **До вас же “сватали” і Софію Ротару?**

— Так, керівництво філармонії дуже хотіло, щоб я взяв її до “Смерічки”. Причому “сватали” Софію двічі. Останній раз ми дуже добре посиділи з її чоловіком у ресторані. *(Усміхається).* Проте сам я не міг прийняти таке рішення. Треба було порадитись із хлопцями. А вони виступили проти. Лише з роками я зрозумів: можливо, це була помилка... Що б там не казали, у Ротару — талант від Бога. Навіть сьогодні, у свої 66, вона дасть фору багатьом молодим!

— **Левку Тарасовичу, сучасну попсцену ви, мабуть, сприймаєте з іронією?**

— Насправді я її ніяк не сприймаю. Нині там стільки всілякої глупоти! І всі співають під фонограму (в тому числі й народні артисти, які уже бояться “живих” виступів). У наші часи таке було просто неможливо. Знаєте, тоді ніхто не називав себе “зіркою” (навіть слова такого не було), а тепер усі — “зірки”, але зібрати аншлаги не можуть навіть удома. А “Смерічка” могла протягом двох тижнів давати щодня по три концерти в тому самому місті. Причому ми гастролювали і в Москві, і в Таллінні, і в Алма-Аті, та по всьому Союзу! Сьогодні більшість наших виконавців про таке може тільки мріяти.

Богдан БОНДАРЕНКО